

DE
PREMIER

EEN FILM VAN ERIK VAN LOOY

De Belgische eerste minister wordt op weg naar een belangrijke ontmoeting ontvoerd. Hij verneemt dat ook zijn vrouw en kinderen worden gegijzeld. De premier zal hen enkel terugzien indien hij de persoon die hij later die dag zal ontmoeten, vermoordt. En die persoon is niemand minder dan... de president van de Verenigde Staten. De premier staat voor een onoplosbaar dilemma. Kiezen voor zijn publieke plicht of voor zijn vrouw en kinderen? Wat begon als een veelbelovende dag ontaardt in een ware nachtmerrie en emotionele rollercoaster.

In De Premier, de nieuwe thriller van regisseur Erik Van Looy, wordt het titelpersonage voor een verscheurende keuze geplaatst. Een verschrikkelijk dilemma. Hij wordt verplicht de Amerikaanse president, die in België op bezoek is, te vermoorden. Als hij dat niet doet, zullen zijn vrouw en beide jonge kinderen vermoord worden. “Men kan zich bijna niet voorstellen dat iemand zoiets kan overkomen”, vertelt Van Looy. “Tot wat is een mens in staat om zijn gezin te redden? De premier probeert op allerlei slimme manieren toch een uitweg te vinden om die opdracht niet te moeten uitvoeren. Zonder zijn gezin in gevaar te brengen. En dus zit je bij elke scène met dilemma’s, keuzes en spanning. Dat maakt de intensiteit van deze thriller uit. Ik wou met De Premier echt een film maken die van begin tot eind spannend is.”

Toen De Premier indertijd werd aangekondigd, werd het project zowat overall omschreven als een ‘politieke’ thriller. Maar zelf vindt de regisseur dat geen correcte omschrijving.

ERIK VAN LOOY: “Neen, zeker niet. De film speelt zich weliswaar af in een politieke arena en ik vind *De Premier* ook een leuke en goede titel. Dat is duidelijk. Maar het is toch geen ‘politieke’ thriller. Op het einde van de film weet je bijvoorbeeld nog altijd niet van welke partij de premier nu eigenlijk is. In een ‘politieke’ thriller zou dat toch van enig belang moeten zijn. Maar dat interesseerde mij niet en dat komt met opzet dus ook niet aan bod. Er is één korte scène, waarin de premier de oppositie te woord staat in het parlement. We moesten hoe dan ook laten zien dat hij de premier is en die scène is trouwens gedraaid in het echte parlement. Maar dat is het enige ‘politieke’ moment in de film. Politiek interesseert mij wel, maar ik heb niet het gevoel dat ik daar iets zinnigs over te vertellen heb. Tenzij over de mens achter de politicus. Ik heb trouwens ook niet het gevoel dat het grote publiek enorm geïnteresseerd is in politieke films. Het zijn zelden grote kaskrakers. Een politieke thriller zoals *All the President’s Men* (van regisseur Alan J. Pakula, uit 1976-nvdr) werd wél een succes, maar dat was eigenlijk ook een soort misdaadfilm: president Nixon en de Republikeinse partij hadden een misdrijf

gepleegd en twee journalisten probeerden dat op te lossen.”

Toch hebt u, ter voorbereiding van De Premier, heel wat films bekeken, die doorgaans als ‘politieke thrillers’ gecatalogeerd worden.

ERIK VAN LOOY: “Ik heb zeker een twintigtal films drie of vier keer opnieuw bekeken. Films zoals *Vantage Point*, *In the Line of Fire*, *The Manchurian Candidate*, *Nick of Time*, *Enemy of the State*, *The Day of the Jackal*, enz. Films waarin de hoofdpersonages afwisselend jager en prooi zijn. *Nick of Time* (uit 1995, van regisseur John Badham, met Johnny Depp en Christopher Walken-nvdr) is de thriller die qua concept het meest op deze film lijkt. Ik vond het een fantastisch gegeven: iemand wordt aangeduid om een moord te plegen, want anders gaat zijn dochttertje er aan. Toen ik die film lang geleden voor het eerst zag, vond ik hem veelbelovend beginnen, maar wat ik nogal lullig vond, was dat het personage van Johnny Depp als een modale huisvader zonder aanwijsbare reden van straat wordt geplukt om de gouverneur van Californië te vermoorden. Ik vond dat niet zo goed werken. Ik heb wel, bij wijze van hommage, één dialoog uit *Nick of Time* in mijn eigen film gestoken, namelijk wanneer het personage van Christopher Walken tegen Johnny Depp zegt: “You’re like a worm on a hook, wiggling around, thinking

A close-up, low-angle shot of a man with dark, wavy hair and glasses, wearing a dark suit jacket over a white collared shirt. He is wearing a large black headset with a microphone. He is looking down and to the left with a focused expression. The background is a blurred film set with various pieces of equipment and lights. The lighting is dramatic, with strong highlights and deep shadows.

“EEN FILM
DIE VAN BEGIN TOT EIND
SPANNEND IS”

you might get off". Hier zegt Stijn Van Opstal tegen Koen De Bouw: "Gij zijt een vis aan een haak. Ge denkt dat ge eraf kunt, maar ge kunt er niet af". In *De Zaak Alzheimer* heb ik Jan Declair ook een zinnetje van Laurence Olivier uit *Marathon Man* laten gebruiken. Ik ben niet te beroerd om dat soort knipoogjes toe te geven (lacht). Ik zeg altijd: 'Als Quentin Tarantino dat mag, waarom zou ik dat dan niet mogen?'

Uw hoofdpersonage werd dus geen modale huisvader, maar de premier van België.

ERIK VAN LOOY: "Ik wou voor de hoofdrol iemand met de meest stresserende job van het land. En volgens mij is dat de premier. Iemand die werkelijk alles wat er in een land gebeurt op zijn bord krijgt en die de verantwoordelijkheid moet nemen of toch minstens uitleg moet geven. In die job heb je meer problemen dan vertier. Denk ik toch. Het hoofdpersonage staat om 4u30 op en komt normaal gezien maar om 23u00 thuis. Ook in de weekends moet er vaak gewerkt worden. Nooit steken laten vallen. Altijd bereikbaar zijn. Nooit die knop echt kunnen afzetten. Probeer in dergelijke omstandigheden maar eens een normaal gezinsleven te hebben! Ik heb respect voor die mensen, echt respect. En ik ben heel blij dat er mensen zijn die premier willen worden, want iemand moet het doen, toch? (lacht) Een premier is iemand die sowieso al enorm veel stress heeft en onder zeer zware tijdsdruk leeft. En die krijgt hier dan nog een 'klets', namelijk de opdracht om de president te vermoorden. Hoe ver kan men een mens drijven? Vandaar dat de premier er in het begin van deze film al een beetje gekweld bij loopt. Een zekere moeheid ook. Bij iemand als Charles Michel voelt men dat zo niet. Ik denk dat de huidige premier zich nog echt amuseert, dat hij het nog graag doet. Bij politici die langer

in functie waren, zoals Yves Leterme en Elio Di Rupo, voelde men soms toch een zekere vermoeidheid. Tja, het zijn nu eenmaal jobs die aan een mens vreten."

De premier in de film heet ook Michel.

ERIK VAN LOOY: Ja, die naam wordt enkele keren gebruikt, maar het is zijn voornaam. En het is puur toeval, want die naam had het personage reeds acht jaar geleden, toen er van Charles Michel als premier nog absoluut geen sprake was. In de film is de achternaam van de premier Devreese en dat staat voor de angsten die hij moet doorstaan. Op de filmschool hebben ze mij geleerd dat de naam van de personages altijd wel iets moeten vertellen (lacht)."

Toen het idee voor *De Premier* bij u begon te rijpen, was Yves Leterme nog eerste minister.

ERIK VAN LOOY: "Ja, we zijn toen met hem gaan lunchen omdat ik van de premier zelf wou weten of dit project wel geloofwaardig kon zijn. Ik kende Leterme trouwens ook van *De Slimste Mens*, maar toen was hij nog geen premier. Nadien wel (lacht). Toen we met Leterme gingen praten, hadden we alleen een idee, maar nog geen scenario. En dé vraag was of de premier ons verhaal al dan niet zou weglachen. Dat heeft hij dus niet gedaan, integendeel. Hij vond het spannend en volgens hem zou het, zeker in België, echt kunnen gebeuren. Hij heeft ons ook een aantal tips gegeven, zoals het feit dat een premier niet gefouilleerd wordt, maar zijn gevolg wél. Dat komt nu ook in de film aan bod. In de film heeft de premier ook geen bodyguards, terwijl de echte premier op dit moment die beveiliging wél heeft, omdat we nu met de terreurdreiging op niveau drie zitten. In het begin van *De Premier* wordt daarom uitdrukkelijk gesproken over niveau

twee. En er wordt ook expliciet gezegd dat het land zich in een 'terreurluwer' klimaat bevindt. Veel vroeger stond er trouwens altijd Rijkswacht voor de deur van de premier, maar Leterme vertelde dat Jean-Luc Dehaene dat heeft afgeschaft toen hij eerste minister werd. Hij vond dat flauwekul. De situatie is nu natuurlijk helemaal anders. Op dit moment heeft de echte premier trouwens geen chauffeur meer, maar wordt hij rondgereden door de Staatsveiligheid. In die omstandigheden kan hij dus niet meer zomaar gekidnapt worden, maar dan hadden we dit verhaal niet eens kunnen vertellen."

Wat was uw voornaamste ambitie bij het maken van deze film?

ERIK VAN LOOY: "Ik wou, bij wijze van spreken, de spannendste film ooit maken. Bij wijze van spreken, hé (lacht), want ik weet dat zoiets arrogant klinkt. Maar ik wou tenminste een poging doen om de spannendste film ooit te maken. Ik wou echt een film maken die van begin tot eind spannend is. Eigenlijk had ik de smaak te pakken van *Loft*, naar het scenario van Bart De Pauw. Ook daarin gebeurt er continu van alles en als je even niet oplet, heb je iets gemist. Dat is eigenlijk het soort cinema dat ik zelf graag zie. Films met een gigantische intensiteit waarin heel veel gebeurt, waarin je heel vaak verrast wordt en waarin je af en toe om de tuin wordt geleid."

"Dé grote uitdaging blijft hoe dan ook om de kijker mee te nemen op een trip die bijna niet te geloven is. Men kan zich bijna niet voorstellen dat zoiets iemand kan overkomen, want het is 'bigger than life'. Het gaat in *De Premier* hoe dan ook over een fictief personage. Toen we aan bepaalde mensen het verhaal vertelden op het moment dat Elio Di Rupo eerste minister was, kregen we vaak de reactie: 'Ha, het wordt een

komedie!'. Echt waar! Met alle respect, want ik vind Di Rupo een verstandige man. Toen kwam er een periode waarin we lang niet wisten wie de volgende premier zou worden. Het heeft niets met politieke voorkeur te maken, maar in mijn hoofd was Kris Peeters de potentiële premier die het dichtst bij een filmster kwam. Die heeft de looks om in een film als de mannelijke held gecast te worden. Ik vind dat Koen de Bouw trouwens een beetje op hem lijkt. Maar Peeters is het dus niet geworden. Er was dan kort sprake van dat Maggie De Block premier zou worden en toen ben ik wel eventjes bang geweest. Je mag blijven herhalen dat de premier in deze film een fictief personage is, maar de perceptie bij het publiek wordt hoe dan ook gevoed door wie de echte premier is. En Maggie De Block? Tja, die slaat één keer met haar 'sacoche' en al de slechteriken gaan lopen (lacht)".

Tijdens het draaien van *De Premier* liet u in interviews af en toe de namen James Bond en Jason Bourne vallen.

ERIK VAN LOOY: "Het is geen toeval dat ik daar vaak naar verwijst. Toen ik acht jaar geleden het eerste idee kreeg - in een ligstoel tijdens een vakantie op Tenerife (lacht) - leek de ontvoering van een premier, die dan de president van Amerika moest vermoorden, voor velen nog een heel vreemde premisse. Mensen vroegen mij toen of dat toch niet héél vergezocht was. De laatste drie, vier jaar zegt men dat niet meer. *De Premier* is een verhaal dat gedrenkt is in de realiteit, zoals de films van James Bond en Jason Bourne dat op hun manier ook zijn. Maar het mocht geen film worden over wat er zich nu allemaal afspeelt en over de angsten die bij iedereen leven. Ik denk dat het te vroeg is om daar een zinnige film over te maken. Deze film is dus enerzijds gedrenkt in

de realiteit, maar gaat er anderzijds ook van weg. Het is entertainment. Het gaat over de actualiteit zoals een James Bond-film over de actualiteit gaat. Van ver, van heel ver”.

“Zelf zal ik nooit echt een James Bond-film maken, al was het maar omdat ze mij daar nooit zullen voor vragen (lacht). Het is wel grappig dat Barbara Broccoli, de producer van de Bond-films, mij ooit heeft uitgenodigd. Niet om te solliciteren, maar omdat zij een grote fan was van *De Zaak Alzheimer*. Een Bond-film draaien zou ik trouwens niet durven. Iets te grootschalig. Maar het leek me wel leuk om iets ‘in die aard’ te maken. Qua actiescènes en ontploffingen kunnen we niet concurreren met die Amerikaanse films, maar we kunnen wel slim zijn (lacht). Ik denk dat het scenario van *De Premier* heel verrassend is en dat de film in het tweede deel - om bepaalde redenen, die we uiteraard niet zullen verklappen - héél emotioneel wordt. Op die manier kunnen we dus voorsprong nemen en verder gaan dan de doorsnee-films in dit genre. Men zegt vaak dat ik Hollywood-films maak, maar mijn films hebben toch altijd wel scherpe randjes, zoals hier in het tweede deel met al de emoties die daar opborrelen. Misschien zijn die scherpe randjes ook wel de reden waarom ik met mijn Hollywood-avontuur van *The Loft* uiteindelijk gefaald heb. Dat steek ik niet op de film zélf, want ik ben nog altijd trots op die Amerikaanse remake. Alleen zijn mijn randjes misschien toch iets te scherp voor het grote Amerikaanse publiek. Er waren natuurlijk de distributieperikelen, maar de cultuurverschillen zijn blijkbaar toch iets groter dan ik dacht. Er moet ook een reden zijn waarom de remake van *De Zaak Alzheimer* er nooit gekomen is, ondanks het feit dat én Morgan Freeman én Clint Eastwood én Jack Nicholson de hoofdrol wilden spelen. Die film begon met een scène waarin een man

zijn dochtertje prostitueert. Als de remake er toch gekomen was, dan zou die scène ook meteen verdwenen zijn”.

In deze film is de president van Amerika een vrouw.

ERIK VAN LOOY: “Bij het begin van dit project, acht jaar geleden, was daar nog geen sprake van. En we hebben lang getwijfeld: eerst man, dan vrouw, opnieuw man en tenslotte toch vrouw. Het is sowieso een leuk statement, want ik zou graag hebben dat Hillary Clinton de verkiezingen wint, omdat het alternatief mij enige angst inboezemt. Men kan iemand altijd het voordeel van de twijfel gunnen, maar in dit geval moet men daar toch mee uitkijken. Het wordt ook wel tijd dat één van de grootste landen ter wereld geleid wordt door een vrouw. Nu Rusland nog (lacht). Maar het is niet alleen een statement, het is ook interessanter voor de film. En het is verrassend, want behalve in *Kisses for My President*, een lang vergeten komedie uit 1964, is er geen andere bioscoopfilm, wel een paar tv-series zoals *Commander in Chief* met Geena Davis, waarin Amerika geleid wordt door een vrouwelijke president. Misschien zijn we wel trendsettend en zal de volgende premier van België ook een vrouw zijn”.

Net als in *De Zaak Alzheimer* en *Loft* valt het water ook hier soms met bakken uit de lucht. U draait blijkbaar graag regenscènes.

ERIK VAN LOOY: “Graag niet, want het is een enorm gedoe, het kost veel geld en de klank is vaak niet bruikbaar. Maar het is wel mooi, hé. Regen is drama! Ik maak sowieso graag films over gekwelde mensen, die veel erge dingen meemaken. En regen is maar één klein hulpmiddel om het gevoel van kwelling nog te vergroten. Ja, *De Zaak Alzheimer* en *Loft* beginnen ook in de regen.

Als het regent, ben je al meteen in de juiste, mistroostige sfeer. Iemand als Ridley Scott gebruikt ook vaak regenscènes, maar dat is niet toevallig een Engelsman. Het verschil met iemand als Ridley Scott is dat hij de budgetten heeft om het desnoods de hele film te laten regenen. Bij mij zijn het alleen de begin- en eindscènes (lacht)”.

In deze film hebt u voor bepaalde opnames gebruik gemaakt van drones. Was dat de eerste keer?

ERIK VAN LOOY: “Ja, ik maak zo weinig films dat er, elke keer als ik een nieuwe film draai, nieuwe speeltuigen beschikbaar zijn (lacht). Dus waar we drones mochten gebruiken, hebben we dat gedaan. Dat soort opnames geeft de scènes extra grandeur, zoals die scène in de koeltoren. Dat was op zichzelf al een fantastische locatie, zelfs als je dat vanop de grond filmt. Maar zo’n drone maakt het pas echt spectaculair omdat de camera op plaatsen komt waar je normaal niet geraakt en ook nog eens in alle richtingen kan bewegen. Ja, zo’n drone is echt een hebbeding.”

Net als bij *De Zaak Alzheimer* en de originele *Loft* was Danny Elsen ook hier de Director of Photography.

ERIK VAN LOOY: “De kennismaking met Danny is cruciaal geweest voor mijn carrière, omdat hij visueel echt wel een heel straffe gast is. Ik denk dat we ondertussen een heel goed duo vormen, waarbij ik hem de mogelijkheden geef om te excelleren en waarbij hij mijn werk veel beter maakt dan het zonder hem zou zijn. We begrijpen elkaar ook goed. Op een filmset kunnen er al eens ego-problemen ontstaan, maar daar hebben wij geen last van. We werken echt in overleg en we kennen elkaar goed genoeg om te luisteren naar elkaar.”

U hebt voor *De Premier* ook opnieuw samengewerkt met acteur Koen De Bouw.

ERIK VAN LOOY: “Het gekke was dat ik, bij aanvang van dit project, vreesde dat het voor het eerst sinds lang een film zou worden zonder Koen De Bouw, omdat ik dacht dat hij gewoon te jong was om de premier te zijn. Maar met Charles Michel hebben we nu een heel jonge premier. Dus toen ik uiteindelijk, bijna acht jaar later, met de film begon, dacht ik eigenlijk het omgekeerde: misschien is Koen wel te oud (lacht). Neen, toen ik in 2008 het eerste idee voor *De Premier* kreeg, wist ik al dat het een tijdje zou duren vooraleer ik kon beginnen draaien en dus wou ik Koen alvast reserveren. Ja, er is zeer veel vertrouwen tussen ons. Onze eerste samenwerking was in 1991 voor de kortfilm *Yuppies*, waarin hij de hoofdrol speelde. Koen had ook een rolletje in *Shades* en na *De Zaak Alzheimer* en *Loft* is dit zijn derde hoofdrol in een film van mij. Het is dus onze vijfde samenwerking en hij is al lang een goede vriend.”

Wat is het geheim van jullie lange, creatieve samenwerking?

ERIK VAN LOOY: “Koen is sowieso een heel goede acteur. Hij is een schat om mee te werken. En hij heeft ‘star quality’. Koen is echt een ‘leading man’, zoals ik die wil zien in de cinema. Ik hou van mooie mensen met een uitstraling, mooie mensen met diepgang. Koen is bij wijze van spreken geboren om hoofdrollen te spelen, zeker in het soort cinema dat ik bedrijf. En daarnaast heeft hij ook een soort aangeboren tristesse rond zich hangen, terwijl hij helemaal niet zo is, want hij is één van de leukste en grappigste mensen die ik ken. Maar richt een camera op hem en je voelt laag na laag na laag. En ja, je voelt heel veel tristesse en dat heb ik graag. Ik maak films over mensen die geheimen

met zich meedragen, niet over mensen die fluitend door het leven stappen. Zelfs een film als *Ad Fundum*, die in principe toch een jeugdiger spektakel was, had ook wel zijn sombere momenten. En *Shades* had dat ook. Eigenlijk maak ik best wel... triestige films, ja. Spannende films, maar het zijn geen feelgood-movies. Ik denk ook niet dat ik dat zou kunnen. Maar ik pomp wel altijd voldoende humor en animo in mijn films, zodat het grote publiek zeker niet gedeprimeerd buiten komt. Maar er is altijd wel iets om over na te praten. En een acteur als Koen De Bouw past heel goed in de wereld waarin mijn films zich afspelen. Ik had bijna 'universum' gezegd, maar dat klinkt zo arrogant (lacht)."

"Ik heb Koen nog nooit zo goed gezien als in *De Premier* en ik denk - maar ik kan natuurlijk niet voor hem spreken - dat dit één van zijn moeilijkste rollen moet geweest zijn. Hij moet én overtuigen als premier én overtuigen als iemand die zijn gezin wil redden én overtuigen als iemand die de president moet vermoorden. Hij moet dus heel veel balletjes op hetzelfde moment in de

lucht houden. We hebben sommige scènes gedraaid waarin hij iets vrolijker was, maar dat werkte niet. We voelden gewoon dat we die spanning altijd moesten meenemen. Ik denk dus dat het daardoor voor iedereen en voor Koen in het bijzonder een heel intense trip is geweest, want je zit de hele tijd in die angstmodus: constant moeten spelen dat je bang bent, in elke scène en dat 52 draaidagen op een rij."

De Premier draait vanaf woensdag 26 oktober in de zalen.

ERIK VAN LOOY: "Ja, dat is een heel goede datum omdat we net voor de herfstvakantie zitten. Ook *De Zaak Alzheimer* en *Loft* zijn op die woensdag uitgekomen en die hebben het daar niet slecht gedaan (lacht).

En op maandag 17 oktober begint de nieuwe reeks van De Slimste Mens.

ERIK VAN LOOY: "Ja, en ik sluit niet uit dat de eerste drie vragen over *De Premier* zullen gaan, al weet ik nog niet of de redactie van *De Slimste Mens* mij daarin zal volgen (lacht)."

A man with dark hair and glasses, wearing a dark blue jacket, is pointing his right arm forward. He is in a crowd of people, some of whom are blurred in the background. The lighting is dramatic, with a strong blue tint. The text is overlaid on the lower part of the image.

“HET POLITIEKE DECOR
IS UITEINDELIJK NIET MEER
DAN EEN SKELET.”

“Bij De Premier hebben we, opnieuw, met een geweldige ploeg kunnen werken. Gepassioneerde mensen die boven zichzelf uitstijgen. Passioneel en gretig. Ik zie dat in ons vak gelukkig heel veel”, zegt hoofdrolspeler Koen De Bouw, die hier voor zijn vijfde samenwerking met regisseur Erik Van Looy tekent. “In de bioscopen moeten we met onze films in concurrentie gaan met het buitenland, vaak met de Amerikaanse markt. Dan moet ge écht wel uit uw pijp komen, vermits wij eigenlijk niet de middelen hebben om daarmee in concurrentie te gaan. En toch doen we dat. Dat is knap, bijzonder knap”.

De film situeert zich weliswaar in een politieke arena, maar toch wil regisseur Erik Van Looy liever niet dat De Premier als een ‘politieke’ thriller omschreven wordt. Terecht?

KOEN DE BOUW: “Ik vind van wel, ja. Op de persconferentie, bij het begin van de draai-periode, merkte ik meteen welke richting de vragen uitgingen. Hoe ben je aan dit personage begonnen? Heb je research gedaan in de politiek? Ben je zelf met politiek bezig? Heb je met de echte premier of met andere politici gesproken? Maar in het geval van *De Premier* is het politieke decor uiteindelijk niet meer dan een skelet, waar we het verhaal aan ophangen. Het gaat hier wel degelijk over mensen van vlees en bloed. Het hoofdpersonage is de eerste minister van het land. Hij is de eerste vertegenwoordiger van iedere man en iedere vrouw. De premier is eigenlijk ‘Elckerlyc’. Hij is Everyman. We voelen ons dus, bijna per definitie, betrokken bij wat hem in dit verhaal allemaal overkomt. Daardoor kunnen we ons in de eerste plaats met die mens associëren, niet met zijn politieke functie, want daar draait het helemaal niet om. We weten trouwens niet eens van welke partij hij is of welke politieke ideeën hij aanleeft”.

Maar jullie zijn wel met een echte premier gaan praten.

KOEN DE BOUW: “We zijn inderdaad met Yves Leterme gaan eten, maar dat was omdat hij toen de echte premier was. En waarom

spreek ik van eten? Omdat daar, ergens achterin een Brussels restaurant, de dagdagelijkse politiek helemaal afwezig was en we gewoon met een mens aan tafel zaten. Ook al beschouwen we onszelf als volwassen en intelligent, toch kijken we allemaal op naar mensen in bepaalde functies. Er is dan een heel grote afstand, die we vaak zelf installeren. Er hangt een soort waas. We voelen ons starstruck. Maar als we rechtstreeks met die figuren te maken krijgen, kunnen we zien dat het ook maar gewoon mensen zijn. Dan zit je dus met Yves aan tafel en niet met eerste minister Leterme. Hij deed zelf ook niets om een bepaalde façade op te houden. Voor mij was dat de essentie. Voor de voorbereiding van mijn rol was dát het enige van belang. Hij heeft natuurlijk ook enkele verhalen over de interne keuken verteld, die vooral voor de scenaristen interessant waren. Maar zelf wist ik toen meteen dat ik de premier in de film als een Elckerlyc kon spelen. Een man met een hart en een ziel, die getroffen kan worden. Want daarover gaat het hier. Een kwetsbaar iemand.”

Volgens Erik Van Looy zou deze rol één van de moeilijkste uit uw carrière geweest zijn.

KOEN DE BOUW: “Het was in ieder geval een personage dat van het begin tot het einde van de film doodsangsten uitstaat. Niet alleen voor zichzelf, maar ook voor zijn gezin. Die intensiteit moet je van ‘s morgens tot ‘s avonds, of wanneer je ook draait, volhouden. En dat moet je bij iedere

take opnieuw oproepen. Er zijn tijdens het draaien van *De Premier* een paar momenten geweest dat ik van mezelf merkte dat ik onaangenaam werd op de set. Door de intensiteit van de rol. Pure mentale druk. En dan zei ik dat ook tegen de mensen met wie ik werkte. Dat ze dat niet persoonlijk hoefden te nemen. Maar over het algemeen ben ik toch vooral een vrolijke aap op de set. Ik wil mij wel kunnen concentreren, mij kunnen focussen. Maar dat kan ik alleen maar als ik dat meteen daarna kan lossen. Anders hou je dat niet vol. Een spier kan je ook niet 24 uur op 24 onder spanning houden. Dan scheurt die spier. Ik moet dus ook onnozele grappen kunnen uithalen, zowel voor als na een scène. Situatiehumor, want een mop vertellen kan ik absoluut niet. En dan op twee, drie seconden opnieuw gefocust zijn.”

Neemt u als acteur uw personage soms mee naar huis?

KOEN DE BOUW: “Bij een televisieserie als *Professor T.* is dat zeker het geval en bij *De Premier* was dat ook zo, ja. Dat zijn geen personages die je in de rit naar huis zomaar wegrijdt. Dat blijft toch wel hangen. Je zit in een soort mood of flow of hoe je dat ook wilt noemen. Het is een proces waar je instapt en dat je niet zomaar kunt verlaten vooraleer de laatste scène gedraaid is. Het is een trip. Het is een roes van waaruit je alles put: je fysieke energie, je verbeelding, je mentale kracht. Als je dat zou loslaten, moet je daarna helemaal opnieuw beginnen. Daarom is het soms makkelijker om tijdens een draaiperiode op hotel te blijven”.

Erik Van Looy houdt van regenscènes in zijn films. ‘Regen is drama’, zegt hij. Maar voor een acteur moet dat niet altijd even leuk zijn.

KOEN DE BOUW: “Ik herinner mij de

eindscènes van *Loft*: het gevecht op dat dak, waar we drie nachten aan gewerkt hebben. Ergens aan de Schelde. Het was april en het vror n t niet. Regenmachines op de zesde verdieping. Heel de ploeg staat daar, bij wijze van spreken, met vijf jassen aan en achttien mutsen op. En gij staat daar gewoon in uw hemdje en uw kostuumke, in de ijskoude regen. De hele nacht door. Tot ge letterlijk niet meer kunt spreken. Toen heb ik toch, voor zover dat nog ging, moeten zeggen: ‘Erik, nog één laatste keer en dan stoppen we’ (lacht). Iets wat alle regisseurs gemeen hebben, is dat ze nooit willen zien dat je moe bent of pijn hebt. Ze kijken daar gewoon los over. Tot je het zelf zegt. Een ‘chef de photo’ zoals Danny Elsen, met wie ik al een aantal films gemaakt heb, is ook niet te stoppen. ‘Let’s go!’ is hét zinnenetje dat je hem de hele dag hoort roepen. Met zijn cameraploeg is Danny de hele dag paraat om er in te vliegen. Dat houdt niet op (lacht). Passioneel en gretig. Ik zie dat in ons vak gelukkig heel veel. Bij *De Premier* hebben we, opnieuw, met een geweldige ploeg kunnen werken. Gepassioneerde mensen die boven zichzelf uitstijgen. Maar na dertig jaar in dit vak te staan - en ik ben absoluut geen diva - is het ondertussen wel tot mij doorgedrongen dat het ook mijn verantwoordelijkheid is om op een gegeven moment stop te zeggen. Want ‘s anderendaags moeten we daar terug staan. En de volgende dag opnieuw. Zeker als je hoofdrollen speelt en iedere dag op de set moet staan, heb je de verantwoordelijkheid om niet ziek te worden. Ieder uur op een set kost veel geld, dus je moet er gewoon zijn. Dat is me tot nu toe altijd gelukt. Ik denk dan op de eerste plaats aan de film die we aan het maken zijn en op de laatste plaats aan mezelf. De film komt altijd op de eerste plaats.”

In de film moet uw personage niet alleen figuurlijk, maar ook letterlijk heel wat klappen incasseren.

KOEN DE BOUW: “Ja, da’s waar. En daar heb ik echt een hekel aan. Ik heb zelfs een paar keer moeten zeggen: ‘Jongens, we gaan er geen ballet van maken’. Een tijdje geleden heb ik problemen gehad met mijn nek-wervels en toen had ik ineens last van een ‘frozen shoulder’, waardoor ik bijna mijn arm niet meer kon opheffen. Ik heb daar anderhalf jaar aan moeten werken. Als je wilt dat een acteur van 51 een aantal fysieke dingen doet en dat vele keren na mekaar - want zo’n vechtsce`ne staat er natuurlijk nooit in één keer op - en als je ook wilt dat hij telkens terug recht staat, dan moet je dat als regisseur eigenlijk een jaartje of twee op voorhand bestellen (lacht). Maar door dat schouderprobleem had ik nauwelijks kunnen trainen. Nu ben ik terug bezig. Langs de andere kant moesten we ook opletten om van onze premier geen echte actieheld te maken. In het originele scenario zaten een aantal sc`enes waarin mijn personage nogal wat James Bond-achtige toeren uithaalde. Laat ik het zo stellen: ik ben blij dat ze daarvan teruggekomen zijn (glimlacht). Er zit nog meer dan voldoende actie in de film, maar van de premier een overgeprofileerde actieheld maken, zou toch haaks hebben gestaan op zijn kwetsbaarheid. En het zou bij het publiek de identificatie minder mogelijk gemaakt hebben.”

Door *The Last Tycoon* hebt u inmiddels in Hollywood ook ervaring kunnen opdoen met een Amerikaanse ploeg. Een groot verschil?

KOEN DE BOUW: “De technische ploegen van bij ons - en ik ken er ondertussen veel - moeten daar écht niet voor onder doen. Het is ongelooflijk hoe snel de technische

know-how hier de laatste twintig jaar gegroeid is. In de bioscopen moeten we met onze films in concurrentie gaan met het buitenland, vaak met de Amerikaanse markt. Dan moet ge echt wel uit uw pijp komen, vermits wij eigenlijk niet de middelen hebben om daarmee in concurrentie te gaan. En toch doen we dat. Dat is knap, bijzonder knap. Dat wil ik toch nog eens heel uitdrukkelijk vermelden. Op een Amerikaanse set is er meer volk. Je moet die situatie leren kennen en daarmee leren omgaan. Het volgt een ander parcours, maar het is wel efficiënt. Als iemand op een warme draaidag een parasol boven mijn hoofd houdt, dan is dat niet voor mij. Zonder die parasol begin ik te zweten en dan zouden ze mij, voor de camera, de hele tijd moeten afdoppen. Maar als je natuurlijk begint te denken dat het speciaal voor u is, dan heb je een probleem (lacht).”

Uw eerste samenwerking met Erik Van Looy dateert al van 1991, voor zijn kortfilm *Yuppies*, maar intussen zijn jullie allebei 25 jaar ouder en met *De Premier* speelt u nu voor de derde keer de hoofdrol in een film van Erik Van Looy. Waarom klikt het zo goed tussen jullie?

KOEN DE BOUW: “Ik herinner mij de Erik van toen als een soort ‘acteursfluisteraar’. Een heel stille, fluisterende jongeman. Na drie dagen heb ik aan de opnameleider of zo gevraagd wie die man daar op de set eigenlijk was. Dat bleek dus de regisseur te zijn (lacht).

“De jonge fluisteraar van toen heeft ondertussen toch wel een evolutie doorgemaakt (lacht). Erik loopt nog steeds niet te roepen op de set, maar hij is wel... ik stond op het punt om ‘brutaler’ te zeggen, maar dat is een woord dat eigenlijk niet in één zin met Erik kan gebruikt worden. Hij heeft nu ook veel meer zelfvertrouwen, op een positieve

manier. En door zoveel met Erik te werken heb ik zelf alleen maar meer vertrouwen in hem gekregen. In zijn films zijn er nooit momenten of scènes die er zomaar inzitten. Alles heeft een reden. Niets is zomaar. Wat mij bij zijn eerste grote film, *De Zaak Alzheimer*, ook meteen opviel, was zijn manier van casten. Dat is echt een vak apart, maar Erik cast grotendeels zelf en hij heeft daar altijd een heel goed oog voor gehad. Wat Erik ook typeert, is die nuchterheid van hem. Ik herinner mij de première van *Loft*, toen we van de ene naar de andere zaal stapten en overal het enthousiasme voelden. In plaats van voluit van dat moment

te genieten, zei Erik toen: 'Verdomme, hoe gaan we dit ooit overtreffen?'. Het succes van *Loft* was een feit. Erik was natuurlijk blij en opgelucht. Maar tegelijk was hij ook al weer ongerust (lacht). Ja, we hebben ondertussen samen een lange weg afgelegd, maar we zijn nog niet op elkaar uitgekeken. We evolueren samen, we hebben elkaar samen zien groeien en ik kan mij niet voorstellen dat het ooit anders zal zijn. Er zijn wel meer regisseurs die zo'n fetisj-acteurs hebben, waarmee ze hun hele carrière verbonden blijven. Op zich is dat ook een mooi menselijk proces."

DE PREMIER

KOEN DE BOUW

Michel Devreese is al enkele jaren federaal premier van België. En hij is moe. Toppolitiek is elke dag een gevecht, en langzaam maar zeker eist dit gevecht z'n tol. En dan wordt hij ook nog eens de spil van een dodelijke actie, waaruit ontsnappen niet mogelijk is. En ontsnappen, dat is nu net wat de premier wil doen. Uit de politiek, uit de hectiek, uit het leven zoals het is. De premier heeft het hart op de juiste plaats, maar kan niet beletten dat dit hart altijd maar sneller slaat, en stil-aan niet meer bij te benen is. Van welke politieke partij de premier deel uitmaakt komen we niet te weten. De premier is een politicus, that's it. Slim, talentvol en alom gerespecteerd, dat leren we ook nog. En vast en zeker iemand die nog in dit wankel land gelooft. En in mensen. En in rechtvaardigheid.

Koen De Bouw studeerde aan de Studio Herman Teirlinck. Hij speelde rollen in televisiereeksen zoals *Windkracht 10*, *Recht op Recht*, *Sedes & Belli*, *Vermist*, *Salamander*, *Cordon*, *The Team* en *Professor T*. In 2003 vertolkte hij samen met Werner De Smedt de hoofdrol in Erik Van Looy's *De Zaak Alzheimer*. In 2005 speelde De Bouw hoofdrollen in *De Indringer* (Frank Van Mechelen) en *Verlengd Weekend* (Hans

Herbots). Diezelfde zomer vertrok hij naar Cuba voor de opnames van *Koning van de Wereld*. Vanaf januari 2006 werkte hij aan de bioscoopfilm *Windkracht 10* en aan Jan Verheyens *Dossier K*. In 2008 speelde hij mee in *Loft* van Erik Van Looy, daarna volgden Hilde Van Mieghems *Smoorverliefd* (2009), Frank Van Mechelens *Groenten uit Balen* (2011), *Het Vonnis* van Jan Verheyen en Daniel Lambo's *Los Flamencos* (2013). In 2014 werd De Bouw op het Filmfestival van Oostende bekroond voor zijn rol in *Het Vonnis* en werkte hij mee aan *Broer* van Geoffrey Enthoven. Eerder dit jaar stond hij op de set van *Caffè* van Cristiano Bortone. Momenteel draait hij voor *Het Tweede Gelaat*, een langspeler naar de misdaadroman van Jef Geeraerts in een regie van Jan Verheyen. Daarna vertrekt hij naar de VS voor een rol in de Amerikaanse televisieserie *The Last Tycoon* voor Amazon Studios.

Ook in het theater is De Bouw actief. Hij maakte voorstellingen met Jan Decorte zoals *Amleth*, *In het kreupelhout* en *O Death* voor Het Toneelhuis. In het Raamtheater was hij onder andere te zien in het toneelstuk *Trojaanse Vrouwen* en later ook in *Una Giornata Particolare*.

CHRISTINE

TINE REYMER

Achter elke sterke man staat een sterke vrouw, zo luidt het gezegde, en dat geldt zeker voor Christine, de vrouw van de premier. Zij is uitermate verstandig en gedecideerd, zonder daar mee uit te pakken. Integendeel. Slechts heel af en toe treedt ze naar buiten als first lady, als het echt niet anders kan. Christine is nog altijd geweldig verliefd op de premier en trots ook op zijn politieke carrière en op haar gezin dat alles, maar dan ook álles voor haar betekent.

Tine Reymer studeerde muziek/kleinkunst aan de Studio Herman Teirlinck. Ze acteerde bij de toneelgezelschappen HETPALEIS en

BRONKS, zong bij *Flowers for Breakfast*, *El Tattoo del Tigre* en *Billie King* en toert momenteel als singer-songwriter REYMER.

Ze vertolkte de hoofdrol Lena Belli in de televisieserie *Sedes & Belli* en had bijrollen in de bioscoopfilms *Windkracht 10: Koksijde Rescue* van Hans Herbots en *Loft*, naar een scenario van Erik Van Looy en Bart De Pauw. Verder was ze te zien in Erik Van Looy's *Shades* en in Jan Verheyens *Team Spirit*. Op televisie speelde ze nog de rol van Patricia Wolfs in de populaire één-reeks *Salamander*. Dit jaar vertolkte ze diezelfde rol in het tweede seizoen van de reeks.

EVA

CHARLOTTE VANDERMEERSCH

Eva Bodart is al twee jaar de woordvoerder van de premier. Ze is ambitieus en leeft voor haar werk, dag en nacht als het moet. Tijd voor de liefde, een huwelijk of kinderen is er gewoon niet geweest. Hoewel Eva erg geniet van het politieke leven, vindt ze stilletjes aan dat het tijd wordt om aan een volgende acte in haar leven te beginnen. Maar uiteraard zal ze dit aan niemand laten merken, daar is ze te professioneel voor en schernt ze haar gevoelens te veel af. Eerst het werk, dan het leven...

Charlotte studeerde in 2005 af aan Studio Herman Teirlinck. Ze speelde en zong al in tal van theaterproducties bij onder meer

SKaGeN, Wunderbaum, Abattoir Fermé, de Roovers, Walpurgis, HetPaleis, KVS, Laika en vele anderen. Sinds 2012 is ze verbonden aan toneelgroep LAZARUS.

Ze speelde al verscheidene rollen op televisie in series als *Flikken*, *Witse*, *Kinderen van Dewindt*, *Recht op recht*, *Dag en nacht - Hotel Eburon*, *Het Goddelijke Monster*, *De Anneliezen*, *Deadline 25/5 en 14/10*, *Red Sonja*, *Salamander*, *Zingaburia* en *De ronde*. Ze acteerde in kortfilms als *Helsinki*, *Marie* en *Zacharie*. Op het grote scherm kon je haar al aan het werk zien in *Dagen zonder lief*, *Loft*, *(N)Iemand*, *Turquaze*, *Bowling Balls* en *Belgica*.

DE CHEF

DIRK ROOFTHOOF

De chef heeft geen naam, en zo heeft hij het graag. Hij is een soort huurling die zich voor grootscheepse militaire of criminele operaties laat inhuren. Hij is een meester-organisator die z'n geweten lang geleden op non-actief heeft gezet. Werkt hij voor de goede zaak? Of voor doortrapte schurken? Het maakt 'm niet meer uit. Hij heeft te veel meegemaakt, heeft te veel gezien. Heel af en toe stelt hij ethische vragen bij wat hij doet, maar het antwoord in z'n hoofd luidt altijd: kijk niet achterom, doe gewoon verder.

Dirk Roofthoof studeerde aan de Studio Herman Teirlinck en acteerde bij verschillende toneelgezelschappen, zoals het Kaaitheater, Toneelgroep Amsterdam, Needcompany, De Trust, Arca, De Tijd, NTG en KVS, waar hij samenwerkte met diverse theatermakers als Jan Fabre, Jan Lauwers, Luk Perceval, Ivo van Hove, Theu Boermans, Jan Ritsema, Josse De Pauw, Peter Vermeersch en Wim Vandekeybus. Hij werkte ook vaak in het buitenland en dat

zowel in het Frans, Spaans, Duits als Engels.

Roofthoof was op televisie onder meer te zien in de series *De bossen van Vlaanderen*, *Moeder, waarom leven wij?*, *Het verdriet van België*, *Terug naar Oosterdonk*, *De ronde* en *Clan*, waarvoor hij in 2013 de televisiester voor Beste Acteur kreeg. Dit jaar was hij ook te zien in *Chaussée d'amour*, een tiendelige serie van Pieter Van Hees, Nathalie Basteyns en Frank Devos.

Hij speelde onder meer in de bioscoopfilms *De Zaak Alzheimer* en *Loft* van Erik Van Looy, *Olivetti 82* van Rudi Van Den Bossche, *Rosie* van Patrice Toye, Tom Barmans *Any Way the Wind Blows*, *Pleure pas*, *Germaine* van Alain de Halleux, *Suite 16*, *Hombres Complicados* en *De Bloedbruiloft* van Dominique Deruddere en *De Storm* (Ben Sombogaart). Voor zijn rollen in *Hombres Complicados* en *Pleure pas*, *Germaine* kreeg hij de Joseph Plateauprijs voor Beste Acteur.

DE CHAUFFEUR

STIJN VAN OPSTAL

De chauffeur heeft veel gemeen met de chef. Ook hij heeft geen naam, en wenst die niet te hebben. Maar de chef, daar kijkt hij wel naar op, als een soort zen-meester. Allebei leven ze van organisatie en discipline en zijn ze keien in hun vak. En roekeloos dreigend en gevaarlijk ook. Met dit verschil: de chauffeur opereert altijd met humor. Ik ben gene gewone, zou hij over zichzelf kunnen zeggen, in dat sappige Kempische dialect van hem. Alleen: hij zegt het niet. Want hoe minder je over hem weet, hoe liever hij het heeft.

Stijn Van Opstal studeerde samen met onder meer Tom Dewispelaere, Ben Segers en Geert Van Rampelberg af aan de Studio Herman Teirlinck, met wie hij later het theatergezelschap Olympique Dramatique oprichtte. Daarnaast maakte hij

voorstellingen met Studio Orka, Alex van Warmerdam, Alain Platel en vele anderen, is hij theatermaker bij Het Toneelhuis en speelt hij vaak bij Tg Stan.

Stijn speelde onder meer in de bioscoopfilms *S.* van Guido Henderickx, *Nowhere Man* van Patrice Toye en *Swooni* van Kaat Beels.

Op televisie was Van Opstal al te zien in *Recht op Recht*, *Zone Stad* en *Met Man en Macht*. In *De Parelvisers*, de fictiereeks van de hand van Tom Lenaerts en Michiel Devlieger, speelde hij de rol van Lucas Blommaerts. Volgend jaar zal hij te zien zijn in de psychologische thriller-reeks *Tabula Rasa* van Malin-Sarah Gozin en Veerle Baetens.

US PRESIDENT

SASKIA REEVES

Saskia Reeves studeerde aan de Guildhall School of Music and Drama in Londen. Ze is gekend van rollen in de films *Close My Eyes* (Stephen Poliakoff), *I.D.* (Philip Davis) en *Butterfly Kiss* (Michael Winterbottom). In *The Bridge* vertolkte ze de rol van Isobel. In Lars Von Triers *Nymphomaniac* (2013) was ze te zien als verpleegster.

Op televisie speelde ze al verscheidene rollen in series als *The Commander II* (2005), *Wallander* (2010-2012) en *Shetland* (2016)

en in de BBC-reeksen *Luther* en *Canoe Man* (2010), *The Strange Case of Sherlock Holmes* (2005) en *Waking the dead* (2003). Ze speelde ook een gastrol in twee afleveringen van *Midsomer Murders*.

In het theater werkte ze reeds samen met regisseurs als Mike Leigh (*Smelling Rat*), Stephen Poliakoff (*Sweet Panic*), Nicholas Hytner (*Orpheus Descending*) en Paul Robinson (*Hello and Goodbye*).

ADAM GODLEY

CHIEF OF SECURITY

Adam Godley was toen hij amper 9 jaar oud was reeds te horen in een BBC radioproductie van Hemingways *My Old Man*. Op 11-jarige leeftijd stond hij voor het eerst op de planken als Prins Giovanni in *The White Devil*. Later speelde hij mee in grote theaterproducties zoals onder meer *Mouth to Mouth*, *The Front Page* en *Anything Goes* (Outer Critics Circle Award voor Beste Acteur). In *Rain Man* was hij te zien naast Josh Hartnett. Voor *Private Lives* won hij de Theatre World Award voor Outstanding Broadway Debut.

Godley werd nationaal bekend in 1984 door zijn hoofdrol in de BBC televisieadaptatie van J. Meade Falkners *Moonfleet*. Hij vertolkte gastrollen in succesvolle series als *Mad Men*, *Breaking Bad*, *Homeland*, *Manhattan*, *Suits*, *Lie To Me* en *The Good Wife*.

In de bioscoop was Adam dit jaar nog te zien als de Manhugger in Steven Spielbergs *The BFG*, naar het gelijknamige boek van Roald Dahl. Verder speelde hij de dominee in *Nanny McPhee*, Mr. Teavee in *Charlie and the Chocolate Factory* en Mr. Trench in *Love Actually*.

ERIK VAN LOOY

SCENARIST EN REGISSEUR

Nog voor hij zélf films draaide, regisseerde Erik Van Looy filmprogramma's, zoals *Première* met Jo Röpcke. Zijn eerste langspeler werd *Ad Fundum* in 1993. Nadien volgden *Shades* met Mickey Rourke en *De Zaak Alzheimer* met Jan Declair. *Loft*, naar een scenario van Bart De Pauw, is de meest succesvolle Vlaamse film ooit. Voor televisie regisseerde hij onder meer *De Mol*,

CARL JOOS

SCENARIST

De Premier is niet het eerste scenario waarvoor Carl Joos en Erik Van Looy de handen in mekaar sloegen. Zij werkten eerder al samen aan het scenario van *De Zaak Alzheimer*, waarvoor het duo in 2004 de Joseph Plateauprijs voor Beste Scenario kreeg. Verder schreef Carl Joos mee het scenario van verschillende succesvolle bioscoopfilms zoals *Dossier K.*, *De Behandeling* en *The Broken Circle Breakdown*. Op het Tribeca Film Festival won hij voor deze

Mannen op de rand van een zenuwzinking en *Via Vanoudenhoven*. Als presentator van het enorm populaire en langlopende quizprogramma *De slimste mens ter wereld* werd hij verschillende keren bekroond. Zijn bekendste quote: 't Is gebeurd. Zijn favoriete voetbalploeg: Royal Antwerp FC. *De Premier* schreef Van Looy samen met Carl Joos.

laatste, samen met Felix Van Groeningen, de prijs voor Beste Scenario. Joos schreef het scenario van meerdere afleveringen van *Windkracht 10*, *Flikken* en *Witse* en van de televisieseries *Recht op recht*, *Droge voeding*, *kassa 4*, *The Spiral*, *Dag & Nacht: Hotel Eburon*, *In Vlaamse Velden* en *Cordon*. Momenteel zijn de opnames bezig van *Het Tweede Gelaat*, een regie van Jan Verheyen waarvoor hij eveneens het scenario schreef.

PRODUCTIE

FBO, voorheen Firmin's Boks Office, produceerde in 2007 *Firmin* van Dominique Deruddere met Chris van den Durpel in de rol van Firmin Crets. In 2012 werd de productiemaatschappij omgevormd tot FBO. In 2013 coproduceerde FBO *The Fifth Estate* van Bill Condon met Benedict Cumberbatch in de rol van Julian Assange (openingsfilm Toronto International Film Festival en Filmfest Gent) en in 2014 *Rendez-vous* van Antoinette Beumer, gebaseerd op het gelijknamige boek van Esther Verhoef. In 2015 produceerde FBO in coproductie met Woestijnvis *Callboys*, de langverwachte, nieuwe fictiereeks van Jan Eelen die zich afspeelt in het gigolomilieu. In oktober 2016 wordt *De Premier*, de nieuwe langspeelfilm van Erik Van Looy met Koen De Bouw in de hoofdrol, gereleased en starten de opnames van *De Dag*, een spannende televisiereeks van Jonas Geirnaert en Julie Mahieu. Daarnaast coproduceert FBO samen met het Nederlandse Millstreet Films van Rachel van Bommel *Brussel*, een televisieserie van de hand van Leon de Winter.

Woestijnvis wordt in 1997 opgestart door Wouter Vandenhoute, Erik Watté en Jan Huyse met de ambitie om goede programma's te maken voor een breed publiek. Het eerste Woestijnvisprogramma is het dagelijkse magazine *Man bijt hond*. Woestijnvis staat garant voor kwaliteit en vernieuwing en biedt doorheen de jaren onderdak aan een talentvolle groep televisiegezichten en -makers.

In de loop van haar bestaan heeft Woestijnvis een brede waaier aan televisiegenres verkend. Laatavondprogramma's zoals *De laatste show*, reality met *De mol*, quizprogramma's zoals *De slimste mens ter wereld* en *De pappenheimers*, zondagavondprogramma's met *De XII werken van Vanoudenhoven* en *De jaren stillekes*, maar net zo goed documentaire programma's zoals *Belga Sport*, *Nonkel pater*, *Terug naar Siberië*, *De rechtbank*, *In godsnaam* en *Heylen en de herkomst*, de veelvuldig gelauwerde nieuwsshow *De ideale wereld* en nieuwe formats zoals *Bloot en speren* en *Achter de rug*.

Woestijnvis heeft ook expertise opgebouwd op het vlak van fictie. Jan Eelen maakte *In de gloria*, *Het eiland* en *De ronde*, Bart De Pauw *Het geslacht De Pauw*, Tom Lenaerts en co *De Parelvisers*, Tom Van Dyck, Michiel Devlieger en co *Van vlees en bloed* en Tom Lenaerts en Tom Van Dyck *Met man en macht*. *Loft* van Erik Van Looy is de eerste bioscoopfilm van Woestijnvis. Met zijn 1,2 miljoen bezoekers is het de best bezochte Belgische film aller tijden.

DE PREMIER	KOEN DE BOUW
CHRISTINE	TINE REYMER
EVA	CHARLOTTE VANDERMEERSCH
DE CHEF	DIRK ROOFTHOFT
DE CHAUFFEUR	STIJN VAN OPSTAL
US PRESIDENT	SASKIA REEVES
CHIEF OF SECURITY	ADAM GODLEY
LUC	WIM WILLAERT
PAUL	WILLY THOMAS
DOKTER	KATELIJNE DAMEN
PROTOCOLMEDEWERKER	JEROEN VAN DER VEN
OPPOSITIELEIDSTER	ISABELLE VAN HECKE
SECRET SERVICE AGENT	NATHAN WILEY
BEWAKERS	NICOLAS DE PRUYSSENAERE
	ALI AKKUL
	IGOR PASZKIEWICZ
	STEFAN GOTA
EUROCOMMISSARISSEN	MARCEL HENSEMA
	MARK JAX
	PATRIZIA BERTI
	HEIN VAN DER HEIJDEN
CLEANERS	NORMAN BAERT
	DOMINIQUE VERSCHAEREN
TECHNIEKER	LUKAS DE WOLF
LAURA	SARA ENGLEBERT
SANDER	AKIRA REYNDERS
AUTOBESTUURDER	EMMANUEL TAHON
PRESIDENTIËLE ASSISTENTE	TESS BRYANT

Duur: 115'

Release: 26 oktober 2016

CONTACT

FBO

Baalhoek 48
1853 Strombeek-Bever

Pers: Gudrun Burie
GSM 0498 10 10 01 – gudrunburie@telenet.be

KINEPOLIS FILM DISTRIBUTION

Eeuwfeestlaan 20
1020 Brussel

Pers: Isabelle Couvreur
T. 02 474 26 81 – GSM 0476 66 92 95 – icouvreur@kinopolis.com

Marketing: Stéphanie Maussen
T. 02 474 26 88 – GSM 0486 80 52 50 – smaussen@kinopolis.com

DEPREMIERDEFILM #DEPREMIER

EEN PRODUCTIE VAN FBO IN COPRODUCTIE MET WOESTIJN.VIS EN MILLSTREET FILMS EEN FILM VAN ERIK VAN LOOY "DE PREMIER" KOEN DE BOIJN TINE REYMER CHARLOTTE VANDERMEERSCH DIRK ROODTHOOFD STIJN VAN OPSTAL SASKIA BEEVES ADAM GODLEY
GELUID SIMONE GALAVAZI MAKE-UP ESTHER DE GOEY KOSTUUM TINE VERBEURGT DIRECTEUR KURT LOVENS GELUIDSDISIGN PETER FLAMMAN WART WAMSTEKER MUIZIK MERILIJN SNITKER MONTAGE PHILIPPE RAVOET YOOHAN LEYSSSENS FOTOGRAFIE DANNY ELSSEN
COPRODUCTANTEN MICHEL DEVLIEGER RACHEL VAN BOMMEL PRODUCENT HILDE DE LAERE SCENARIO ERIK VAN LOOY CARL JOOS REGISSEUR ERIK VAN LOOY

MET STEUN VAN HET VLAAMS AUDIOVISUEEL FONDS/VAF, SCREEN FLANDERS, SCREEN.BRUSSELS, THE NETHERLANDS FILM PRODUCTION INCENTIVE, DE BELGISCHE TAX SHELTER VOOR FILMFINANCIERING, HET STAP PROGRAMMA VAN TELENET, KINEPOLIS FILM DISTRIBUTION

